

Arrest

nr. 326 576 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 19 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 26 maart 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u een Pashtounse soenniet en bent u afkomstig van het dorp [B.] in het district Khewa in de provincie Nangarhar.

U was de jongste van een gezin met drie oudere broers en één zus . Uw vader stierf een natuurlijke dood rond 2011 en uw moeder overleed in 2018. U bent getrouwd in 2018 met [H.S.] en jullie kregen drie zonen. Uw familie verblijft tot op heden in uw geboortedorp [B.] behalve uw broer [Y.Z.K.] [OV. ...], [CGVS ...] die in Blankenberge woont.

Op school had u het moeilijk met studeren en u gaf aan “niets te hebben geleerd” op die zeven jaar dat u school liep. U ging ook een kleine vier jaar naar de madrassa, waar u het eveneens moeilijk had met lezen.

Na uw schooljaren werkte u als landbouwer en dagarbeider. U bleef in uw dorp wonen.

Toen u ongeveer 19 jaar oud was, ging u werken bij de lokale politie (ALP) in [B.]. U heeft dit werk ongeveer 3 jaar en 8 maanden gedaan tot de machtsovername door de taliban in Afghanistan plaatsvond op 15 augustus 2021.

U verliet Afghanistan op de dag van de machtsovername en u reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Slovenië, Kroatië, Italië en Frankrijk door naar België waar u op 18 december 2022 aankwam en de dag erna een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest dat u bij terugkeer naar Afghanistan gedood zal worden door de taliban omwille van uw werk bij de ALP

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u allemaal kopieën neer van de volgende documenten: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een certificaat, uw politiebade bij de ALP en enkele foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest te worden gedood door de taliban omwille van uw werk bij de ALP.

Er moet worden besloten dat u uw profiel als voormalig ALP-er niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw verklaringen over uw voorgehouden werk waren immers op diverse punten uiterst vaag en weinig plausibel, waardoor ze de nodige overtuigingskracht missen.

A priori moet worden opgemerkt dat u uw redenen voor uw vlucht uit Afghanistan volledig baseert op uw werk bij de ALP (CGVS p. 12). U verklaarde bovendien dat u 3 jaar en 8 maanden bij de ALP heeft gewerkt (CGVS p. 7). In deze omstandigheden mochten er van u redelijkerwijze heel wat persoonlijke kennis en gedetailleerde verklaringen over uw werk verwacht worden. Deze redelijke verwachting werd echter volstrekt niet ingelost.

Ten eerste waren uw verklaringen enigszins bevreemdend over hoe de mensen in het dorp wisten dat u lid van de ALP was (CGVS p. 14). U lichtte enerzijds toe dat u niet verplicht was om een ALP uniform te dragen en dat elkeen vrij was om persoonlijke kleding te dragen, anderzijds dat de mensen het wisten omdat u een wapen droeg in het dorp (CGVS p. 14). Het hoeft weinig betoog dat met deze verklaring maar moeilijk ingezien kan worden hoe u dan wel precies herkenbaar was als ALP-er. Verder had u geen idee wat het logo van de ALP was, en vertelde u wel dat het logo kon opgehangen worden aan het uniform en jullie badges kregen (CGVS p. 14). Ook maar vage verklaringen. Van u die voorhield lid te zijn van de ALP kon meer correcte kennis van het logo en de uiterlijke kenmerken van de ALP worden verwacht.

Voorts kwam u niet verder dan uw taken te beschrijven als “bewaken” en somde u kort enkele types van wapens op (CGVS p. 14). Doorgevraagd meer te vertellen over uw taken herhaalde u dat u “bewaakte” en voegde u er kort aan toe dat jullie ook hulp gaven aan collega's (CGVS p. 14). Gelet deze vaagheid in uw antwoorden, werd u dan ook aangemoedigd meer te vertellen over dat “bewaken”, maar ook dan kwam u niet verder dan oppervlakkige verklaringen over het “dorp verdedigen” en “zorgen voor de veiligheid” (CGVS p. 14). Opnieuw, gelet de vastgestelde vaagheid in uw verklaringen, werd u uitgenodigd uitleg te geven, maar

weer misten uw verklaringen elke diepgang en bleven uw antwoorden uiterst vaag. U kon niets meer vertellen dan te zeggen dat uw job erin bestond te “zorgen dat niemand het dorp zou aanvallen en dat de dorpingen veilig zouden zijn” (CGVS p. 14). Toen u daar dan aan toevoegde dat u “bewaakte vanop de controlepost” en “soms ’s nachts een wandeling deed om te zorgen dat alles in orde was” (CGVS p. 15) werd de geloofwaardigheid van uw verklaringen zeer ernstig ondermijnd. Alles wat u vertelde over uw taken bij de ALP was werkelijk te oppervlakkig en te vaag was om er enig geloof aan te kunnen hechten. Hier moet aan worden toegevoegd dat u wat later in uw onderhoud andermaal werd gevraagd duidelijk uit te leggen wat uw taken precies waren, waarna u wederom volstrekt niet verder kwam dan te zeggen dan dat u “bewaakte” (CGVS p. 16).

Bovendien bleek dat u over uw collega's in de controlepost geen enkele doorleefde verklaring kon afleggen en geen enkel detail kon geven, behalve dan een blote opsomming van enkele namen, vertellen dat er gedood werden, dat iedereen een kalasnikov had, er één een machinegeweer had en een andere collega de raketten afvuurde (CGVS p. 15). Opnieuw allemaal niet overtuigend, want wanneer u gevraagd werd hoe er beslist werd wie welk wapen gebruikte op de controlepost, zei u dat dit “de commandant” was, want “die kende al zijn personeel” en “hij besliste wie wat deed” (CGVS p. 15). Dergelijke vaagheden zijn opmerkelijk voor iemand die aangaf bijna 4 jaar lang voor de ALP te hebben gewerkt.

Ook was wat u antwoordde op de vraag naar een anekdote zeer vaag. Want hoewel u beweerdelijk uw “ergste herinnering” vertelde, verklaarde u hieromtrent op niet doorleefde wijze dat op “een avond op uw collega [M.] werd geschoten”, waarna jullie het districtscentrum contacteerden en zij de nationale politie met een ambulance stuurden (CGVS p. 15). Op de vraag wat er met hem precies was gebeurd, kwam u niet verder dan te zeggen dat hij “verwond” was en wist u geen details behalve dat dit “tijdens een gevecht” gebeurde waarbij de controlepost “plots werd aangevallen door de taliban” vanuit het omliggende graanveld (CGVS p. 15). Met dergelijke vaagheid in uw relaas over de volgens u “ergste herinnering” ondergraaft u verder uw geloofwaardigheid.

U vertelde ook dat jullie met “verschillende incidenten” werden geconfronteerd (CGVS p. 16). Maar toen u hierover werd bevraagd, bleek u maar weinig te kunnen vertellen. Zo deed u ten eerste enkele blote beweringen over een gsm die een jongen gaf aan een collega van u, waarna deze was ontploft en deze collega enkele vingers en een oog was verloren (CGVS p. 16). Verder doorgevraagd naar nog andere incidenten deed u het vage relaas over een militair die was gedood en waarbij jullie als ALP-leden niet mee deden aan de begrafenis, maar jullie commandant wel was gegaan, en er toen werd geschoten vanuit de bergen, waarna jullie zich er naar toe haastten maar eens ter plekke, was het gevecht al gedaan (CGVS p. 16). Opnieuw beweringen die maar weinig overtuigden en die elke vorm van doorleefdheid misten.

Tevens opvallend was dat wanneer u expliciet gevraagd werd om te vertellen over persoonlijke werkincidenten, u te kennen gaf dat dit er “heel veel” waren en dat u ook “bij de gevechten was” (CGVS p. 16). Evenwel, wanneer u vervolgens werd uitgenodigd om over die gevechten alles te vertellen, deed u op vage en niet gedetailleerde wijze een kort relaas over een paar gevechten en waren uw verklaringen te beperkt om er geloof aan te kunnen hechten (CGVS p. 16). Nochtans kan aangenomen worden dat indien u zelf bij deze gevechten verwikkeld was, uw beschrijving de aangehaalde zeer beknopte en feitelijke weergave weet te overstijgen. Te meer daar u voordien vertelde dat er tijdens uw job bij de ALP – die u bijna 4 jaar uitoefende - veel gevechten waren tussen de ALP en de taliban waarbij langs beide kanten doden en gewonden vielen (CGVS p.12). Het mag in dit verband verwonderen dat uit uw verklaringen blijkt dat u slechts bij machte blijkt om één collega te vermelden die gedood werd, de voornoemde [M.] (CGVS p.16, 18). Andermaal komt hierdoor tot uiting dat u gewoon wat zaken vertelt die u heeft van horen zeggen maar die niet gestoeld zijn op zaken die u werkelijk heeft beleefd.

Ook kon u niet zeggen wat er met uw collega's gebeurde nadat u stopte met uw werk na de machtsovername en gaf u aan met hen geen contact meer te hebben, weliswaar op twee collega's na waarover u evenmin zo goed als niets kon vertellen (CGVS p. 16). Gelet het belang van uw werk dat u volledig aan de basis legt van uw vlucht uit Afghanistan, kon er toch van u verwacht worden dat u wist hoe het uw collega's na de machtsovername verging.

Over uw opleiding kon u vertellen dat deze werd gegeven in het districtscentrum in Khewa en in Jalalabad (CGVS p. 17). U verklaarde een opleiding van drie weken te hebben gevolgd (CGVS p. 17). De eerste week van uw opleiding werd u geleerd “over uw job” en de twee weken erna kreeg u training in Jalalabad (CGVS p. 17). Over uw trainers kon u niets vertellen behalve dat het “Afghanen” waren (CGVS p. 17). Toen u doorgevraagd werd over de trainers kwam u aandragen met het verhaal dat u al bij al maar weinig training heeft kunnen volgen omdat u “soms ziek was en thuis bleef” of u “maakte een excuus om langer in de kamer te blijven en niet mee te doen met de training” waardoor u “niet veel geleerd” heeft (CGVS p. 17). En wanneer u dan werd doorgevraagd waarom u soms niet ging naar de training, gaf u aan dat het met het “koude weer moeilijk was om training te krijgen” (CGVS p. 17). Allemaal bijzonder weinig plausibel en verklaringen die

bovendien getuigen van maar weinig beroepsernst in uwe hoofde, te meer dat u er toch uw veiligheid mee op het spel zette indien u niet of slecht opgeleid zou worden.

Tijdens de opleiding kreeg u les over “regels en discipline en deden jullie schietoefeningen” (CGVS p. 17). Ook werd u geleerd dat u “dapper en correct” moest zijn, alsook moesten jullie “op tijd komen” en collega’s helpen (CGVS p. 17). De training was “eigenlijk niet belangrijk” volgens u en behalve schieten en op tijd komen, moesten jullie “vroeg wakker” worden en “sport doen” (CGVS p. 18). De opleiding duurde niet lang en daarna kreeg u het certificaat (CGVS p. 18). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt echter dat een opleiding voor ALP-leden vaak meer inhield dan wat u verklaarde. Tijdens de opleiding werden rekruten onderricht in onder meer de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, ethiek, rechtsstaat, gebruik van geweld en mensenrechten. Daarnaast werden kandidaten ook opgeleid in schietvaardigheid, medische oefeningen en gevechtsoefeningen. Ondanks in de beoordeling van uw verklaringen rekening wordt gehouden met het feit dat er regionale verschillen kunnen bestaan wat betreft de inhoud van de opleiding, mag het verbazen dat u gedurende drie weken enkel wat diende te sporten, schieten en “op tijd te komen”, waarna u het certificaat van de opleiding kreeg. Bovendien zou u er zelfs in geslaagd zijn om diverse lessen niet bij te wonen. Gezien de duur van de opleiding en het feit dat u naar de provinciale hoofdstad diende te reizen om onderricht te worden, mag worden aangenomen dat de opleiding meer zou inhouden. Gezien de tijd en moeite die werd geïnvesteerd in uw opleiding is het weinig aannemelijk dat u enkel diende te sporten en schieten. Bovendien stroken uw verklaringen niet met de voorhanden zijnde COI.

Verder legde u weinig plausibele verklaringen af betreffende uw aanwervingsproces bij de ALP. Zo hield u voor dat u zichzelf aanmeldde bij het districtscentrum, een aanvraagformulier invulde en indiende, training kreeg en dan de job deed (CGVS p. 18). Verder had de beslissing wie een goede kandidaat was en wie niet volgens u ook maar weinig om het lijf, want u vertelde dat er twee mensen nodig waren die garant stonden en ze checkten ook of men oud genoeg was om de job te doen door naar het haar op de benen te kijken (CGVS p. 18). Deze informatie is in tegenstrijd met daarover bekende informatie in de COI Focus over de ALP (informatie werd ook toegevoegd aan het administratief dossier). Officiële bronnen en documenten schrijven immers voor dat kandidaten voornamelijk door lokale shura’s genomineerd moesten worden. Dan volgde een doorlichting door het MoIA en de inlichtingendiensten, gevolgd door biometrische registratie. UNAMA en RAND vermeldden urinetests waarmee men kandidaten controleerde op het gebruik van verdovende middelen (COI Focus: Afghaanse Lokale politie, p. 21). De autoriteiten, zoals het Ministerie van Binnenlandse zaken (MoIA), het Nationaal Directorate of Security (NDS) en de districtschef van de politie zouden daarbij verantwoordelijk zijn om de geschiktheid van een kandidaat te evalueren en te onderwerpen aan de nodige checks (COI Focus, p. 22). Andere bronnen hebben het dan weer over dorpsouderen die garant staan bij de registratie (COI Focus, p. 25). Dat u bent toegetreden zonder aan dergelijke procedures te zijn onderworpen, is dan ook uiterst twijfelachtig.

Tenslotte, met uw verklaring dat u nooit iemand gedood of verwond heeft trok u finaal een streep onder uw geloofwaardigheid, dit is immers een bevreemdend antwoord voor iemand die vermeldde veel te hebben geschoten en veel te hebben deelgenomen aan gevechten waarbij langs beide kanten doden en gewonden vielen (CGVS p.12, 16, 18). Dat de gevechten zich meestal in het donker afspeelden doet niet af aan het voorgaande.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat de door u beschreven situatie van uw achtergebleven familie de ongeloofwaardigheid van uw relaas opnieuw bevestigt. Uw hele familie woont actueel nog in uw geboortedorp [B.] (DVZ vragenlijst, p. 9). Na uw vertrek is uw familie veilig, stellen ze het goed (CGVS p. 10) en werden zij niet bedreigd (CGVS p. 13). De staat van rust en veiligheid waarin uw familie verkeert, staat in schril contrast met uw bewering de taliban te moeten vrezen. Indien ze u effectief zouden zoeken om u te willen doden, zouden ze uw familie niet met rust laten. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u verklaarde dat u zelf ook nooit persoonlijk bedreigd werd (CGVS p.13).

Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat het gegeven dat uw broer [Z.] sedert een negental jaar in België woont, geen ander licht op de genomen conclusie werpt. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld. U weet overigens niet zeker wat voor probleem er juist was met uw broer waarom hij naar België kwam (CGVS p. 8).

Tenslotte merkt het CGVS ook nog op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (Vragenlijst DVZ, p. 12 en p. 13). Het feit dat u besloot verder te reizen naar België en u alsook heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat

het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolgers beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

De samenlezing van al het bovenstaande leidt tot het besluit dat u niet aannemelijk heeft gemaakt te hebben gewerkt bij de ALP en daardoor een vrees voor vervolging te moeten hebben. Uit bovenstaande vaststellingen volgt dan ook dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte legde u geen documenten neer die bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Van al uw documenten legt u enkel kopieën voor, zodat de bewijswaarde daarvan in elk geval uiterst beperkt is. Uw taskara is maximaal een aanwijzing van uw identiteit. Wat betreft uw certificaat en politiebade van de ALP moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Aan foto's, uit private bron, kan verder geen enkele bewijswaarde gegeven worden gezien ze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Zoals u bovendien ook zelf verklaarde werden deze foto's allemaal op één en dezelfde dag genomen tijdens het verlofingsfeest van een vriend (CGVS p.20). U draagt feestkledij en poseert een aantal keren met een wapen terwijl er ook nog andere mannen aanwezig zijn die wel camouflagekledij dragen. Het hoeft weinig betoog dat deze foto's dus een sterk gesolliciteerd karakter vertonen en in het geheel niet staven dat u daadwerkelijk lid was van de ALP. Daarbij dient opnieuw vermeld dat aan kopieën geen enkele bewijswaarde gegeven kan worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40%

van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van

Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te

worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat de samenvattende opmerkingen geformuleerd door uw raadsman op het einde van uw persoonlijk onderhoud dd. 5 februari 2024 niet vermogen aan bovenstaande vaststellingen iets te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

In een eerste onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat er sprake is van een voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie. Hij verwijst naar zaken betreffende Afghaanse verzoekers om internationale bescherming die met drie rechters werden behandeld

en is van oordeel dat de commissaris-generaal onvoldoende complete, accurate en actuele landeninformatie heeft verzameld betreffende de situatie in Afghanistan. Hij is van mening dat de UNHCR-aanbeveling van februari 2022 nog steeds actueel is en dringt aan op voorzichtigheid. Door deze aanbeveling niet op te volgen, handelt de commissaris-generaal volgens hem niet in overeenstemming met de zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht.

In een tweede onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas door de commissaris-generaal en tracht hij deze te weerleggen.

In een derde onderdeel van het middel gaat verzoeker in op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van (toegeschreven) verwestering. Hij gaat uitgebreid in op de theoretische principes en rechtspraak van de Raad. Vervolgens past hij deze toe op zijn persoon. Hij stipt aan dat hij Afghanistan heeft verlaten op het moment van de machtsovername door de taliban en intussen meer anderhalf jaar ononderbroken in België verblijft. Hij stelt dat hij geen recente ervaring heeft met de Afghaanse traditionele manier van leven en al zeker niet met de thans door de taliban opgelegde regels die volledig verschillend zijn van de rechten en vrijheden in Europa. Naar aanleiding van de overweging in de bestreden beslissing dat hij geen concrete elementen aanbracht aangaande problemen na een verblijf in het Westen, merkt verzoeker verder op dat hem hierover geen vragen werden gesteld zodat hij zijn vrees niet kon uiteenzetten. Verzoeker stelt nog dat hij erg is gehecht aan de vrijheid die hij in België geniet en hij zich onmogelijk, minstens zeer moeilijk, zal kunnen houden aan de strenge regels van de taliban. Hij maakt er hierbij melding van dat hij sinds 10 maanden inwoont bij een Belgische familie. Hij wijst ook op zijn rurale afkomst uit de provincie Nangarhar, waar traditionele waarden, normen en tradities een grote rol spelen, en op de aanwezigheid van ISKP in deze provincie. Op basis van dit alles besluit verzoeker dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

In een vierde onderdeel van het middel gaat verzoeker in op het onderzoek naar de socio-economische en humanitaire situatie in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij neemt akte van bepaalde rechtspraak van de Raad, maar is van mening dat niet kan worden uitgesloten dat de taliban als actor wel degelijk overwegend verantwoordelijk zijn voor de ernstige schade en verder onderzoek binnen het kader van het internationaal publiekrecht zich opdringt. Hij gaat in op rechtspraak van het EHRM en stelt dat ten onrechte wordt verwezen naar het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie, dat volgens hem moet worden bekeken in de context van een verzoeker met een medische aandoening die medische zorgen behoefde. Volgens verzoeker kan de voorwaarde van de opzettelijkheid, die wordt afgeleid uit het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie, niet worden afgeleid uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet of uit de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker wijst er ook op dat de machtsovername door de taliban zelf en de gevolgen daarvan als een gedraging of handeling kan worden aanzien die de huidige economische en humanitaire crisis overwegend heeft veroorzaakt. Hij zet uiteen waarom hij de taliban als verantwoordelijke actor beschouwt. Hij trekt een parallel met de situatie in het arrest Sufi en Elmi van het EVRM en benadrukt het wegvallen van humanitaire en economische hulp van de inter-nationale gemeenschap als gevolg van de machtsovername door de taliban en hun ondemocratische en gewelddadige beleid ingegeven door hun extremistische-religieuze ideologie, waarbij onder meer vrouwen en minderheidsgroepen in belangrijke mate worden uitgesloten van het professionele leven. Hij haalt hierbij enkele rapporten en artikelen aan. Hij benadrukt bij dit alles ook dat de huidige de facto-regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend. Hij besluit dat *“redelijkerwijze besloten [moet] worden dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de verergering van deze situatie wel degelijk overwegend veroorzaakt wordt door gedragingen van de taliban als actor in de zin van artikel 48/5, §1 Vreemdelingenwet, omwille van de ontwrichtende en destabiliserende gevolgen van de gedragingen van de taliban, te beginnen met de gewapende en illegitieme machtsovername zelf, op deze omstandigheden”*.

In een vijfde onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie, waarbij hij stelt dat hij zich het recht behoudt om dit middel tot het sluiten van de debatten verder uit te werken.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 14 maart 2025 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024.

3.2. Op 18 maart 2025 maakt verzoeker een aanvullende nota over waarin hij bewijzen van het volgen van Nederlandse taallessen en van zijn tewerkstelling in België bijbrengt, meer bepaald een inschrijvingsbewijs en enkele deelcertificaten van de opleiding Nederlands als tweede taal (NT2), een voltijdse arbeidsovereenkomst gedateerd op 1 oktober 2024 en meerdere loonfiches, dit ter ondersteuning van zijn vrees omwille van (toegeschreven) verwestering. Nog herinnert hij aan zijn verblijf van intussen reeds meer dan twee jaar in België, dat volgens hem “noodzakelijkerwijze een grote en onomkeerbare mentaliteitsverandering in zijn hoofde heeft teweeggebracht”. Hij stelt Nederlands te hebben geleerd en een ruime werkervaring in België te hebben opgedaan. Hij stelt nog door zijn sociaal leven in aanraking te komen met zeer uiteenlopende culturele perspectieven en waarden die anders zijn dan deze waarmee hij in Afghanistan in aanraking kwam en hij hierdoor leert tolerant en begripvol te zijn. Hij vervolgt dat deze nieuw aangeleerde en geïnternaliseerde waarden en normen of nog ideeën intussen deel uitmaken van zijn persoonlijkheid en identiteit en dat van hem niet kan worden verwacht dat hij deze zou verbergen om problemen te vermijden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.1.3. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming, en waar verzoeker een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de actuele situatie in Afghanistan aanhaalt, merkt de Raad nog op dat niet wordt betwist dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende uitdagingen in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Verder heeft bij zijn aanvullende nota van 14 maart 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie trouwens nog geactualiseerd en aangevuld met de hierboven reeds aangehaalde recente bronnen. Er kan daarom worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken.

Gelet op wat voorafgaat, is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR “Guidance note” van februari 2022. Het volstaat niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder concreet aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afgaanse onderdanen.

Verzoeker geeft aan dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR dan aan de richtsnoeren van de EUAA, maar de Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegings-dossier bevindt en hem door beide partijen wordt aangereikt.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

4.2.2. Verzoekers asielrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 5 februari 2024, kan worden samengevat als volgt. Op ongeveer 19-jarige leeftijd begon verzoeker te werken voor de lokale politie (hierna: de ALP) in zijn dorp. Hij deed dit werk ongeveer 3 jaar en 8 maanden en dit tot de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021. Die dag verliet hij Afghanistan uit angst voor represailles.

4.2.3. Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming en voormeld asielrelaas legt verzoeker kopieën van volgende documenten voor: zijn taskara, een certificaat en een badge van zijn werk bij de ALP en enkele foto's.

4.2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker geen originele documenten heeft voorgelegd en alle neergelegde documenten kopieën zijn, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk weinig tot geen bewijswaarde hebben. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (COI Focus “Afghanistan – corruptie en documentenfraude”, 14 januari 2021).

De voorgelegde taskara kan bovendien hooguit de identiteit van verzoeker aantonen. Daarnaast betwist verzoeker ook niet dat “[a]an foto's, uit private bron, [...] geen enkele bewijswaarde [kan] gegeven worden gezien ze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Zoals u bovendien ook zelf verklaarde werden deze foto's allemaal op één en dezelfde dag genomen tijdens het verlovingsfeest van een vriend (CGVS p.20). U draagt feestkledij en poseert een aantal keren met een wapen terwijl er ook nog andere mannen aanwezig zijn die wel camouflagekledij dragen. Het hoeft weinig betoog dat deze foto's dus een sterk gesolliciteerd karakter vertonen en in het geheel niet staven dat u daadwerkelijk lid was van de ALP.”

Gelet op wat voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn asielrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, nu omwille van een geheel van algemeenheden, vaagheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen geen geloof wordt gehecht aan zijn tewerk-stelling bij de ALP. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het asielrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, mag van iemand die voorhoudt gedurende 3 jaar en 8 maanden te hebben gewerkt bij de ALP redelijkerwijze heel wat persoonlijke kennis en gedetailleerde verklaringen over zijn werk worden verwacht, ook rekening houdend met een beperkte scholing in hoofde van verzoeker. Dit bleek echter hoegenaamd niet het geval te zijn, gelet op de volgende vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en door de Raad worden overgenomen:

“Ten eerste waren uw verklaringen enigszins bevreemdend over hoe de mensen in het dorp wisten dat u lid van de ALP was (CGVS p. 14). U lichtte enerzijds toe dat u niet verplicht was om een ALP uniform te dragen en dat elkeen vrij was om persoonlijke kleding te dragen, anderzijds dat de mensen het wisten omdat u een wapen droeg in het dorp (CGVS p. 14). Het hoeft weinig betoog dat met deze verklaring maar moeilijk ingezien kan worden hoe u dan wel precies herkenbaar was als ALP-er. Verder had u geen idee wat het logo van de ALP was, en vertelde u wel dat het logo kon opgehangen worden aan het uniform en jullie badges kregen (CGVS p. 14). Ook maar vage verklaringen. Van u die voorhield lid te zijn van de ALP kon meer correcte kennis van het logo en de uiterlijke kenmerken van de ALP worden verwacht.

Voorts kwam u niet verder dan uw taken te beschrijven als “bewaken” en somde u kort enkele types van wapens op (CGVS p. 14). Doorgevraagd meer te vertellen over uw taken herhaalde u dat u “bewaakte” en voegde u er kort aan toe dat jullie ook hulp gaven aan collega’s (CGVS p. 14). Gelet deze vaagheid in uw antwoorden, werd u dan ook aangemoedigd meer te vertellen over dat “bewaken”, maar ook dan kwam u niet verder dan oppervlakkige verklaringen over het “dorp verdedigen” en “zorgen voor de veiligheid” (CGVS p. 14). Opnieuw, gelet de vastgestelde vaagheid in uw verklaringen, werd u uitgenodigd uitleg te geven, maar weer misten uw verklaringen elke diepgang en bleven uw antwoorden uiterst vaag. U kon niets meer vertellen dan te zeggen dat uw job erin bestond te “zorgen dat niemand het dorp zou aanvallen en dat de dorpingen veilig zouden zijn” (CGVS p. 14). Toen u daar dan aan toevoegde dat u “bewaakte vanop de controlepost” en “soms ’s nachts een wandeling deed om te zorgen dat alles in orde was” (CGVS p. 15) werd de geloofwaardigheid van uw verklaringen zeer ernstig ondermijnd. Alles wat u vertelde over uw taken bij de ALP was werkelijk te oppervlakkig en te vaag was om er enig geloof aan te kunnen hechten. Hier moet aan worden toegevoegd dat u wat later in uw onderhoud andermaal werd gevraagd duidelijk uit te leggen wat uw taken precies waren, waarna u wederom volstrekt niet verder kwam dan te zeggen dan dat u “bewaakte” (CGVS p. 16).

Bovendien bleek dat u over uw collega’s in de controlepost geen enkele doorleefde verklaring kon afleggen en geen enkel detail kon geven, behalve dan een blote opsomming van enkele namen, vertellen dat er gedood werden, dat iedereen een kalasnikov had, er één een machinegeweer had en een andere collega de raketten afvuurde (CGVS p. 15). Opnieuw allemaal niet overtuigend, want wanneer u gevraagd werd hoe er beslist werd wie welk wapen gebruikte op de controlepost, zei u dat dit “de commandant” was, want “die kende al zijn personeel” en “hij besliste wie wat deed” (CGVS p. 15). Dergelijke vaagheden zijn opmerkelijk voor iemand die aangaf bijna 4 jaar lang voor de ALP te hebben gewerkt.

Ook was wat u antwoordde op de vraag naar een anekdote zeer vaag. Want hoewel u beweerdelijk uw “ergste herinnering” vertelde, verklaarde u hieromtrent op niet doorleefde wijze dat op “een avond op uw collega [M.] werd geschoten”, waarna jullie het districtscentrum contacteerden en zij de nationale politie met een ambulance stuurden (CGVS p. 15). Op de vraag wat er met hem precies was gebeurd, kwam u niet verder dan te zeggen dat hij “verwond” was en wist u geen details behalve dat dit “tijdens een gevecht” gebeurde waarbij de controlepost “plots werd aangevallen door de taliban” vanuit het omliggende graanveld (CGVS p. 15). Met dergelijke vaagheid in uw relaas over de volgens u “ergste herinnering” ondergraaft u verder uw geloofwaardigheid.

U vertelde ook dat jullie met “verschillende incidenten” werden geconfronteerd (CGVS p. 16). Maar toen u hierover werd bevraagd, bleek u maar weinig te kunnen vertellen. Zo deed u ten eerste enkele blote beweringen over een gsm die een jongen gaf aan een collega van u, waarna deze was ontploft en deze collega enkele vingers en een oog was verloren (CGVS p. 16). Verder doorgevraagd naar nog andere incidenten deed u het vage relaas over een militair die was gedood en waarbij jullie als ALP-leden niet mee deden aan de begrafenis, maar jullie commandant wel was gegaan, en er toen werd geschoten vanuit de

bergen, waarna jullie zich er naar toe haastten maar eens ter plekke, was het gevecht al gedaan (CGVS p. 16). Opnieuw beweringen die maar weinig overtuigden en die elke vorm van doorleefdheid misten.

Tevens opvallend was dat wanneer u expliciet gevraagd werd om te vertellen over persoonlijke werkincidenten, u te kennen gaf dat dit er "heel veel" waren en dat u ook "bij de gevechten was" (CGVS p. 16). Evenwel, wanneer u vervolgens werd uitgenodigd om over die gevechten alles te vertellen, deed u op vage en niet gedetailleerde wijze een kort relaas over een paar gevechten en waren uw verklaringen te beperkt om er geloof aan te kunnen hechten (CGVS p. 16). Nochtans kan aangenomen worden dat indien u zelf bij deze gevechten verwikkeld was, uw beschrijving de aangehaalde zeer beknopte en feitelijke weergave weet te overstijgen. Te meer daar u voordien vertelde dat er tijdens uw job bij de ALP – die u bijna 4 jaar uitoefende - veel gevechten waren tussen de ALP en de taliban waarbij langs beide kanten doden en gewonden vielen (CGVS p.12). Het mag in dit verband verwonderen dat uit uw verklaringen blijkt dat u slechts bij machte blijkt om één collega te vermelden die gedood werd, de voornoemde [M.] (CGVS p.16, 18). Andermaal komt hierdoor tot uiting dat u gewoon wat zaken vertelt die u heeft van horen zeggen maar die niet gestoeld zijn op zaken die u werkelijk heeft beleefd.

Ook kon u niet zeggen wat er met uw collega's gebeurde nadat u stopte met uw werk na de machtsovername en gaf u aan met hen geen contact meer te hebben, weliswaar op twee collega's na waarover u evenmin zo goed als niets kon vertellen (CGVS p. 16). Gelet het belang van uw werk dat u volledig aan de basis legt van uw vlucht uit Afghanistan, kon er toch van u verwacht worden dat u wist hoe het uw collega's na de machtsovername verging.

Over uw opleiding kon u vertellen dat deze werd gegeven in het districtscentrum in Khewa en in Jalalabad (CGVS p. 17). U verklaarde een opleiding van drie weken te hebben gevolgd (CGVS p. 17). De eerste week van uw opleiding werd u geleerd "over uw job" en de twee weken erna kreeg u training in Jalalabad (CGVS p. 17). Over uw trainers kon u niets vertellen behalve dat het "Afghanen" waren (CGVS p. 17). Toen u doorgevraagd werd over de trainers kwam u aandragen met het verhaal dat u al bij al maar weinig training heeft kunnen volgen omdat u "soms ziek was en thuis bleef" of u "maakte een excuus om langer in de kamer te blijven en niet mee te doen met de training" waardoor u "niet veel geleerd" heeft (CGVS p. 17). En wanneer u dan werd doorgevraagd waarom u soms niet ging naar de training, gaf u aan dat het met het "koude weer moeilijk was om training te krijgen" (CGVS p. 17). Allemaal bijzonder weinig plausibel en verklaringen die bovendien getuigen van maar weinig beroepsernst in uwe hoofde, te meer dat u er toch uw veiligheid mee op het spel zette indien u niet of slecht opgeleid zou worden.

Tijdens de opleiding kreeg u les over "regels en discipline en deden jullie schietoefeningen" (CGVS p. 17). Ook werd u geleerd dat u "dapper en correct" moest zijn, alsook moesten jullie "op tijd komen" en collega's helpen (CGVS p. 17). De training was "eigenlijk niet belangrijk" volgens u en behalve schieten en op tijd komen, moesten jullie "vroeg wakker" worden en "sport doen" (CGVS p. 18). De opleiding duurde niet lang en daarna kreeg u het certificaat (CGVS p. 18). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt echter dat een opleiding voor ALP-leden vaak meer inhield dan wat u verklaarde. Tijdens de opleiding werden rekruten onderricht in onder meer de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, ethiek, rechtsstaat, gebruik van geweld en mensenrechten. Daarnaast werden kandidaten ook opgeleid in schietvaardigheid, medische oefeningen en gevechtsoefeningen. Ondanks in de beoordeling van uw verklaringen rekening wordt gehouden met het feit dat er regionale verschillen kunnen bestaan wat betreft de inhoud van de opleiding, mag het verbazen dat u gedurende drie weken enkel wat diende te sporten, schieten en "op tijd te komen", waarna u het certificaat van de opleiding kreeg. Bovendien zou u er zelfs in geslaagd zijn om diverse lessen niet bij te wonen. Gezien de duur van de opleiding en het feit dat u naar de provinciale hoofdstad diende te reizen om onderricht te worden, mag worden aangenomen dat de opleiding meer zou inhouden. Gezien de tijd en moeite die werd geïnvesteerd in uw opleiding is het weinig aannemelijk dat u enkel diende te sporten en schieten. Bovendien stroken uw verklaringen niet met de voorhanden zijnde COI.

Verder legde u weinig plausibele verklaringen af betreffende uw aanwervingsproces bij de ALP. Zo hield u voor dat u zichzelf aanmeldde bij het districtscentrum, een aanvraagformulier invulde en indiende, training kreeg en dan de job deed (CGVS p. 18). Verder had de beslissing wie een goede kandidaat was en wie niet volgens u ook maar weinig om het lijf, want u vertelde dat er twee mensen nodig waren die garant stonden en ze checkten ook of men oud genoeg was om de job te doen door naar het haar op de benen te kijken (CGVS p. 18). Deze informatie is in tegenstrijd met daarover bekende informatie in de COI Focus over de ALP (informatie werd ook toegevoegd aan het administratief dossier). Officiële bronnen en documenten schrijven immers voor dat kandidaten voornamelijk door lokale shura's genomineerd moesten worden. Dan volgde een doorlichting door het MoIA en de inlichtingendiensten, gevolgd door biometrische registratie. UNAMA en RAND vermeldten urinetests waarmee men kandidaten controleerde op het gebruik van verdovende middelen (COI Focus: Afghaanse Lokale politie, p. 21). De autoriteiten, zoals het Ministerie van Binnenlandse zaken (MoIA), het Nationaal Directorate of Security (NDS) en de districtschef van de politie zouden daarbij

verantwoordelijk zijn om de geschiktheid van een kandidaat te evalueren en te onderwerpen aan de nodige checks (COI Focus, p. 22). Andere bronnen hebben het dan weer over dorpsouderen die garant staan bij de registratie (COI Focus, p. 25). Dat u bent toegetreden zonder aan dergelijke procedures te zijn onderworpen, is dan ook uiterst twijfelachtig.

Tenslotte, met uw verklaring dat u nooit iemand gedood of verwond heeft trok u finaal een streep onder uw geloofwaardigheid, dit is immers een bevreemdend antwoord voor iemand die vermeldde veel te hebben geschoten en veel te hebben deelgenomen aan gevechten waarbij langs beide kanten doden en gewonden vielen (CGVS p.12, 16, 18). Dat de gevechten zich meestal in het donker afspeelden doet niet af aan het voorgaande.”

In zijn middel volhardt verzoeker in zijn asielrelaas en betoogt hij dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifieke profiel als laaggeschoolde en analfabeet. Hij stelt dat het om deze reden voor hem moeilijk was om de hem gestelde vragen te begrijpen en de lat van de verwachte kennis en capaciteit om deze kennis door te geven voor hem te hoog werd gelegd. Op de Dienst Vreemdelingen-zaken (hierna: de DVZ) gaf verzoeker aan naar school te zijn geweest tot zijn 10 jaar (Verklaring DVZ 11 april 2023, vraag 11). Op het CGVS verklaarde hij *“naar school [te zijn gegaan] voor 7 jaar”*, maar niets te hebben geleerd (gehoor CGVS, p. 6). Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker al bij al slechts een beperkt scholingsniveau heeft. Uit een grondige lectuur van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt echter dat er aan verzoeker nooit ingewikkelde vragen werden gesteld. De gestelde vragen peilden bovendien niet louter naar algemene kennis, maar ook naar de dagdagelijkse taken en concrete ervaringen van verzoeker en wat hij zelf heeft meegemaakt tijdens zijn opleiding en job. Er blijkt niet dat verzoeker op zich moeite had om de hem gestelde vragen te begrijpen. Hij kan zijn beperkte scholing niet invoeren ter verschoning voor de vaagheid en oppervlakkigheid en het weinig doorleefd karakter van zijn verklaringen over het werk bij de ALP dat hij nochtans stelt gedurende 3 jaar en 8 maanden te hebben gedaan.

Met verwijzing naar een internetartikel stelt verzoeker verder dat het heel laag niveau van scholing van Afghaanse politiemannen algemeen is gekend en dat er een wereld van verschil bestaat tussen wat er is gepland en voorzien op het vlak van de opleiding en wat er effectief wordt doorgegeven aan de kandidaat-agenten. Hij wijst er in dit verband nog op dat het vertrek van de westerse troepen en de militaire overwinningen van de taliban als gevolg hadden dat de nadruk minder werd gelegd op de training en meer op de aanwezigheid op het terrein. Rekening houdend met verzoekers verklaring dat hij ongeveer 3 jaar en 8 maanden heeft gewerkt voor de ALP kan echter worden aangenomen dat de COI Focus *“Afghanistan. De Afghaanse Lokale Politie”* van 24 augustus 2018 min of meer de relevante periode beschrijft waarin verzoeker zijn politieopleiding moet hebben gevolgd. De commissaris-generaal hield er bovendien rekening mee dat de inhoud van de opleiding al eens kon verschillen, maar stelde ook vast dat verzoeker zelf aangaf 3 weken opleiding te hebben gekregen en dat hij hiervoor naar de provinciale hoofdstad diende te reizen. In de gegeven omstandigheden acht de Raad het, samen met de commissaris-generaal en in het licht van de voormelde algemene landeninformatie, weinig plausibel dat verzoeker over zijn opleiders niet meer kon zeggen dan dat het Afghanen waren (gehoor CGVS, p. 17) en hij enkel vage omschrijvingen kon geven over wat hij deed tijdens de opleiding zoals sporten, schieten en *“op tijd te komen”* (gehoor CGVS, p. 17). Verzoekers verklaring voor zijn gebrekkige kennis, met name dat hij zich vaak ziek meldde of gewoon niet kwam opdagen voor de lessen bv. omdat het koud was (gehoor CGVS, p. 17), is ook weinig overtuigend, des te meer voor iemand die aangaf bij de ALP te zijn gegaan o.m. om zijn land te dienen (gehoor CGVS, p. 19). Bovendien, zelfs nog aangenomen dat de opleiding voor de ALP niet veel voorstelde, betwist verzoeker nergens concreet de vaststelling dat zijn verklaringen over zijn registratie voor de ALP niet enkel weinig plausibel zijn, maar ook in strijd zijn met de gekende objectieve landeninformatie hierover. In zoverre verzoeker de gebrekkige opleiding voor de ALP verder aangrijpt om te benadrukken dat meer gewicht moet worden gegeven aan zijn doorleefde verklaringen over de opleiding, blijft hij ten slotte volledig in gebreke dit doorleefd karakter van de verklaringen over zijn opleiding en werk aannemelijk te maken. Voormelde vaststellingen tonen iets anders aan.

4.2.6. Verzoeker stelt evenmin de beoordeling in een ander daglicht dat *“[d]e staat van rust en veiligheid waarin [zijn] familie verkeert, [...] in schril contrast [staat] met uw bewering de taliban te moeten vrezen”*. Zo blijken verzoekers familieleden nog steeds in zijn geboortedorp te wonen (Verklaring DVZ, vraag 16, 17 en 18) en verklaarde hij dat ze veilig zijn, het goed stellen en niet worden bedreigd (CGVS, p. 10 en 13). Ook verzoeker zelf gaf aan dat hij nooit werd bedreigd (gehoor CGVS, p. 13).

4.2.7. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden tewerkstelling voor de ALP. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat verzoeker niet kan overtuigen dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of dat hij bij terugkeer naar zijn land om deze reden een gegronde vrees voor vervolging heeft. Nu verzoeker zijn profiel

als voormalig lid van de ALP niet aannemelijk heeft kunnen maken, dient niet verder te worden ingegaan op zijn argumentatie, aan de hand van objectieve landeninformatie, dat het profiel als lid van de ALP volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. In zoverre verzoeker er in zijn verzoekschrift nog melding van maakt dat zijn vader werkte bij de Afghaanse nationale politie en hij om deze reden vervolging riskeert, kan de Raad ook slechts vaststellen dat verzoeker noch op de DVZ noch op het CGVS gewag maakte van een dergelijk beroep van zijn vader. Dit betoog is niet ernstig. Elk begin van bewijs ter zake ontbreekt. Ook het betoog in het verzoekschrift inzake de mogelijke gevaren voor familieleden van voormalig overheidspersoneel wordt dus niet als dienstig beschouwd in het geval van verzoeker.

4.2.8. Verzoeker voert verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest omwille van (toegeschreven) verwestering.

4.2.9. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het

MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door *'mentaal gehandicapte personen'* en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden, al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd. Verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel

bevelen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook taliban-aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratie-ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de de facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Sommige bronnen geven aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machts-overname door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die zijn “*verwesterd*”, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

4.2.10. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengen, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om concreet uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

4.2.11. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota weliswaar stukken waaruit blijkt dat hij hier Nederlandse taallessen volgt en al enige tijd aan het werk is. Dit zijn lovenswaardige

elementen die aantonen dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, maar er moet worden vastgesteld dat deze elementen op zich nog niet voldoende zijn opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaat dit element opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. De Raad stelt vast dat niet meer voorligt dan enkele bewijzen van het volgen van Nederlandse taallessen en van werk. Uit deze stukken kan weinig worden afgeleid met betrekking tot de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies daarvan op zijn persoon. Hij houdt verder nog voor sinds 10 maanden in te wonen bij een Belgische familie, maar legt in dit verband geen begin van bewijs voor. Het in zijn verzoekschrift opgegeven verblijfsadres betreft het Fedasil-opvangcentrum van Koksijde. Het blote en veralgemeend betoog dat verzoekers mentaliteit en levensvisie door zijn sociale contacten een hele verandering hebben ondergaan en hij bepaalde Westerse normen en waarden heeft *“aangeleerd en geïnternaliseerd”* waardoor deze deel zijn gaan uitmaken van zijn persoonlijkheid en identiteit, wordt niet verder geconcretiseerd en mist aldus de nodige persoonlijke invulling. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Een loutere verwijzing naar een niet-nader gespecificeerde en geconcretiseerde mentaliteitsverandering kan niet volstaan.

De duur van zijn verblijf in België sinds december 2022, ongeveer 2,5 jaar, is verder niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Rekening houdend met de opgegeven leeftijd van verzoeker was hij bovendien reeds ongeveer 21 jaar oud op het moment dat hij Afghanistan verliet, zodat kan worden aangenomen dat hij al een zekere maturiteit had en was gevormd naar de Afghaanse waarden en normen voor hij naar Europa en België kwam. Hij was er naar eigen zeggen actief als landbouwer en dagarbeider, stichtte er een eigen gezin en nam aldus deel aan de Afghaanse samenleving, dit in zijn dorp in de provincie Nangarhar (gehoor CGVS, p. 7 en 9). Hij ging er ook naar de madrassa (gehoor CGVS, p. 6). Aldus kan worden aangenomen dat hij in belangrijke mate is vertrouwd met de traditionele waarden, normen en tradities zoals deze gangbaar zijn in de rurale gebieden in Afghanistan. Verzoeker verklaart ook nog steeds het soennitische geloof aan te hangen en praktiseert zijn religie ook in België (gehoor CGVS, p. 6). Aldus kan niet worden aangenomen dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer, ook al zijn deze waarden en normen intussen aangescherpt als gevolg van de machtsovername door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn.

4.2.12. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of enige andere groepering, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban of enige andere groepering, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban, enige andere groepering of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

4.2.13. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermings-verzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker na aankomst in België nog in nauw contact stond met zijn familieleden in Afghanistan (gehoor CGVS, p. 9). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

4.2.14. Waar verzoeker opwerpt dat hem geen (verdere) vragen werden gesteld op het CGVS aangaande zijn terugkeer naar Afghanistan alwaar het talibanbewind heerst en inzake zijn vermeende verwestering, merkt de Raad allereerst op dat verzoeker wel degelijk enkele vragen zijn gesteld over zijn activiteiten in België en over de mensen met wie hij omgaat in dit land. Dit bracht echter geen aanwijzingen van een mogelijke verwestering naar voor. Buiten zijn werk gaf verzoeker slechts aan dat hij af en toe naar de zee gaat *“en dan terug naar huis”*. Verder gaf hij aan enkel contact te hebben met Afghanen, zoals enkele

familieleden van hem in België en een vriend van hem (gehoor CGVS, p. 3). Daarenboven wijst de Raad er op dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en dat het feit dat hij hierover niet (nader) werd bevraagd, hem geenszins de mogelijkheid heeft ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient te worden benadrukt dat de Raad ertoe is gehouden een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze zijn eigen persoonlijke situatie te duiden. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift en de aanvullende nota is bij huidig arrest terdege rekening gehouden (zie hierboven).

4.2.15. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er op dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Uit de voorliggende landeninformatie kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviséerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

4.2.16. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.17. De gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingen-wet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedsel-prijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie bijgevolg niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest M'Bodj betrekking had op de specifieke situatie van een verzoeker die lijdt aan een ernstige ziekte en een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad van mening is dat de redenering in het arrest M'bodj in casu naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker aanvoert dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, wijst de Raad erop dat dit standpunt evenmin kan worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de facto-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat de sharia heeft ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker.

De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

De Raad is hierbij van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de facto-regering aanwezig is (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43).

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Ten slotte, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging bijgevolg autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National

Resistance Front (hierna: het NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: *"In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces."*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan – Country Focus"* van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.5. Een schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het kind en van artikel 57/1, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet is verder niet dienstig in voorliggende zaak, nu verzoeker op meerderjarige leeftijd naar België is gekomen en hij dus niet langer een kind is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt evenmin. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in deze wetsbepalingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of een beoordelingsfout blijkt niet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en hij hierbij zorgvuldig is te werk gegaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich kunnen laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wordt beklemtoond dat in de huidige procedure het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

Het enig middel is ongegrond. In zoverre verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad, stipt de Raad volledigheidshalve nog aan dat deze geen precedentswaarde heeft.

4.6. Waar verzoeker vraagt om het dossier terug te zenden naar het CGVS en aldus de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS